

Maria Eugènia Gay, una filla del poder per representar Sánchez a Catalunya

Degana i filla d'un degà del Col·legi de l'Advocacia i exmagistrat del TC, la nova delegada del govern espanyol ha navegat amb dificultats les aigües del procés des d'un ICAB alineat amb la judicialització

Maria Eugènia Gay, en una imatge d'arxiu. | ACN

Hi ha hagut molts delegats del **govern espanyol** a Catalunya. Alguns van dur la polèmica amb ells, com va passar amb els dels temps de la UCD, quan es va crear aquesta figura, que va generar una forta tensió entre la Generalitat i l'executiu de Madrid. Altres van demostrar sagacitat, com **Josep Melià**, que coneixia bé Catalunya. També la va mostrar **Francesc Martí i Jusmet**, delegat els anys de **Felipe González**, que va aconseguir fins i tot passar gairebé desapercebut. D'altres, majoritàriament els del PP, han mostrat el rostre més tosc de l'Estat, com **Julia García Valdecasas** o **María de los Llanos de Luna**. **Enric Millo**, polític hàbil, va xocar de ple amb el procés. Segurament **Teresa Cunillera** ha estat de les delegades que han fet esforços per evitar empitjorar les coses. Ja és molt.

Ara comença una nova etapa, amb la fins ara degana de l'**Il·lustre Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB)**. **Maria Eugènia Gay** és filla d'un cognom de pes en la societat catalana. El seu pare, **Eugeni Gay**, va ser degà (1989-97) de la institució amb perfil originàriament progressista. Amb aquestes credencials va ser elegit magistrat del Tribunal Constitucional a proposta del PSOE. Quan va tornar de Madrid, però, ja era un home gran, molt moldejat pels vents de la serra

de Guadarrama i del tot horroritzat per una Catalunya que ja no entenia. El seu posicionament davant el **procés** va ser d'hostilitat total.

La seva filla va ser **elegida degana de l'ICAB el juliol del 2017**, quan el país s'abocava cap al referèndum de l'**1-O**. En aquell octubre, l'ICAB va impulsar una **comissió independent per a la mediació, el diàleg i la conciliació** que pretenia evitar el definitiu xoc institucional. Gay la presidia i incloïa sindicats, universitats i patronals. Com altres iniciatives d'aquest tipus que es van engegar en aquell moment, no va fructificar. A Catalunya van tenir ressò, però a Madrid cap ni un. Des d'aquell moment, els sectors més progressistes i els més catalanistes del Col·legi han mostrat la seva disconformitat per la gestió de la degana, que ha donat un **perfil volgudament baix** als missatges de la institució davant la situació política i la repressió.

Gay ha dit tan poc com ha pogut davant el paper jugat pel poder judicial contra el sobiranisme i ha hagut d'entomar situacions delicades, quedant en ocasions superada. Així va ser el febrer del 2018, en una sessió amb el president del Parlament, **Roger Torrent**, quan aquest va recordar l'existència de **presos polítics**. En escoltar aquesta expressió, a Gay li va canviar la cara. Un sector del públic va començar a protestar, alguns es van aixecar i Gay, desconcertada, va interrompre el president del Parlament per intentar esmenar-lo ("**no podies dir-ho, això, l'has feta bona**"). Només quan ja hi havia molt xivarri a la sala de plens, Gay va demanar silenci.

Aquesta imatge l'acompanyarà sempre. En aquell moment, un sector de col·legiats va demanar la seva dimissió. És cert que els sectors més conservadors del gremi s'han aplegat entorn d'ella. La degana, volent navegar entre aigües, **ha intentat desmarcar-se de posicions immobiliàries**. Així va ser amb motiu de la sentència de l'**1-O**, que va considerar "**injusta i desproporcionada**". Però l'ICAB ha estat alineat de manera acrítica amb l'Estat. Això també s'ha traduït en clau interna del Col·legi. Amb motiu de les darreres eleccions al deganat, l'abril del 2021, va ser reelegida amb un pacte amb l'altre clan potent de la casa, els **Pintó**, en una aliança oligàrquica que es va demostrar imbatible.

El juny del 2020, un fet va acabar de posar terra pel mig entre la degana i els seus crítics: el fiscal de l'**1-O**, **Javier Zaragoza**, va ser convidat a participar en unes jornades de l'entitat. Encara que no va ser una iniciativa de Gay, el cert és que ella va donar suport a la invitació. Va ser un altre gest que va delatar certa **manca de mà esquerra** per part d'ella.

Durant la darrera **campanya electoral** a l'ICAB, Gay va protagonitzar un altre fet sorprenent. Trencant amb la tradició d'una campanya amb molts debats -se'n fan sempre molts en les campanyes a l'ICAB-, Gay es va negar a debatre amb el seu contrincant, **Gonçal Oliveros** (que va obtenir poc més de 4.000 vots davant els 5.400 de la degana). Allò va mostrar una manca de respecte a l'oposició i, potser també, alguna inseguretat personal.

Persones que la coneixen asseguren que ja fa molt de temps que la degana pensava en un **destí polític**. En tot cas, haurà d'acostumar-se aviat a la dialèctica antipàtica de la política. Això en uns moments que seran delicats, sobretot si la **taula de diàleg** no guanya velocitat. L'escola del pare, un home amb molt bones relacions amb el món eclesial, li serà d'utilitat. Però com a delegada, no només ha de representar el poder central, sinó entendre's amb la societat catalana. I amb tot el que ha passat en aquest país, els mapes propis de la **Catalunya anterior al procés** poden ser un mal manual d'ús.